

Μακάριοι άνθρωποι

Θα σας πάγω σήμερα σε κάποια μέρη ξεχασμένα, κοντά σ' ένα βουνό γίγαντα, λεγόμενο Τσιμποράθο. Άλλη φορά ζούσανε σ' αυτόν τον τόπο κάτι άνθρωποι απλοί κι αγαθόκαρδοι, πλην σήμερα έχουνε **ξεκληριστεί** από τους άσπρους που περάσανε στην Αμερική από την Ευρώπη· γι' αυτό φαντάζομαι πως οι λιγοστοί που βαστάνε ακόμα απ' αυτουनों τους φουκαράδες, στη φαντασία τους ο διάβολος θε να 'ναι άσπρος κι όχι μαύρος σαν το δικό μας.

Να δείτε τι καλοί άνθρωποι βρίσκονται ανάμεσα σε κείνα τ' άσπλαχνα βουνά.

Λέγανε πως πολύ μακριά, κοντά σε κάποιο ποτάμι, ζούσε μια φυλή πολύ άγρια κι αιμοβόρα, λεγόμενη Μαλάμπας. Βρέθηκε ένας Ιγγλέζος **χασομέρης** κι αποφάσισε να πάγει να τους δει, μα οι φίλοι του τον μποδίζανε, από φόβο μην τον **χαλάσουνε** κείνοι οι ανθρωποφάγοι. Αλλά αυτός πήρε τα μάτια του ολομόναχος, αφού κι ο παραγιός του φοβήθηκε να πάγει μαζί του, και τράβηξε, έχοντας μέσα σε κάτι **ταγάρια** χάντρες πολλές και κάτι τέτοια μωροπαίχνιδα.

Κίνησε κατά το γλυκοχάραμα, με μια ποταμίσια **κουρίτα**· κουπί τραβούσανε δυο Ιντιάνοι. Τη νύχτα κοιμηθήκανε στην ακροποταμιά. Το πρωί στείλανε τον έναν Ιντιάνο να πάγει στον Κασίκη και να του πει πως ήρτε ένας άσπρος άνθρωπος, γιος του Ήλιου, όπως τους λέγανε. Σε λίγη ώρα ήρτε ο Κασίκης μέσα στην κουρίτα του, μαζί με τον Ιντιάνο που 'χανε σταλμένον.

Ο Ιγγλέζος του 'πε πως είχε πάγει σ' αυτά τα μέρη γιατί είχε πόθο να δει τους Μαλάμπας από κοντά, και πως ήρτε σαν φίλος. Και κείνος πολύ φχαριστήθηκε. Αγκαλιαστήκανε και τον πήρε ο Κασίκης μέσα στο καϊκι του. Φτάξανε στο παλάτι του πριν το μεσημέρι. Τότες ο Κασίκης κάθισε μαζί με τον άσπρο σε μια ψάθα. Τέσσερα παλικάρια παραστεκόντανε. Κουβεντιάζανε κάμποση ώρα. Ωστόσο ο Κασίκης υποψιαζότανε ακόμα πως ο άσπρος πήγε για χρυσάφι, μα ο Ιγγλέζος τον βεβαίωσε πως να μην έχει τέτοια ιδέα.

Τότες ο γέρος του είπε πως είναι λεύτερος να καθίσει μαζί τους όσο του αρέσει και να φύγει όποτε βαρεθεί, και πως μπορούσε να στείλει πίσω στο χωριό τους δυο βαρκάρηδες και πως θα τον πηγαίνανε στο χωριό οι δυο γιοι του, όποτε τραβήξει η καρδιά του να γυρίσει πίσω.

Αυτή η φυλή ήτανε απάνου κάτου ίσαμε διακόσιες οικογένειες. Άλλα μέσα στα λογκάρια ήτανε σκορπισμένες και πολλές άλλες φυλές. Για τούτο βλέπανε οι άσπροι ν' ανεβαίνει καπνός εδώ και κει μέσα στα δάση.

Άμα φάγανε έβγαλε ο Ιγγλέζος τις χάντρες και τις μοίρασε, κι οι Ιντιάνοι κάνανε σαν τρελοί από τη χαρά τους. Ύστερα παρακάλεσε τις γυναίκες να ζωγραφίσουνε το κορμί του και να το παρδαλίσουνε, όπως είναι η συνήθεια τους. Τον πλουμίσανε λοιπόν μ' όλη την τέχνη τους...

Τους ξανάδωσε πάλι χάντρες, κουδούνια, χτένια και τέτοια. Στο γέρο Κασίκη χάρισε το κουτάλι του, το πιρούνι του και το μαχαίρι του, και στους γιους του δυο μπουκάλια. Με το

ρολόγι **ζουρλαθήκανε**, μάλιστα σαν το 'βαλε απάνου σ' ένα σανίδι, γιατί πρωτύτερα, νομίζανε πως ο σφυγμός του χεριού του το ζωντάνευε. Σαν το 'βαλε στ' αυτί τους, αρχίσανε να φωνάζουνε σαν παιδιά, πηδούσανε, χορεύανε, κι υστέρα πάλι πηγαίνανε και τ' αφουγκραζόντανε. Στο τέλος συμφωνήσανε όλοι, πως είχε κλείσει μέσα κανένα πουλί, κι έκανε τικ τακ θέλοντας να φύγει. Τότες τ' άνοιξε, και σαν είδανε μέσα, πιάσανε και φωνάζανε: "Μανάν, μανάν, χι τρομπιχότε", που θα πει: "Όχι, όχι, είναι ζαχαρόμυλος", επειδή κάποιος τους είχε πει για μια τέτοια μηχανή.

Τρώγανε δυο φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ. Τρώγανε μπανάνες κι άλλα φρούτα, λίγο κρέας και ψάρια, που 'χε πολλά το ποτάμι. Τιμωρούσανε τον κλέφτη, βάζοντας τον ο Κασίκης να δώσει τα διπλά απ' όσα έκλεψε. Μα πολύ ανάριες ήτανε οι αδικίες, και ποτές δε μαλώνανε. "Ποτές δε γίνεται σκοτωμός στο μέρος μας" είπε του Ιγγλέζου ο γέρος.

Κάθισε μαζί τους μονάχα δυο τρεις μέρες. Τους αποχαιρέτησε, κι ήτανε πολύ πικραμένοι. Οι δυο γιοι του Κασίκη πήγανε μαζί του. Ο Κασίκης τον παρακάλεσε να του στείλει λίγο αλάτι, γιατί δε βρισκότανε εκεί πέρα τέτοιο πράμα, κι υστέρα του 'πε να ζήσει μαζί τους αν βαρεθεί τους άσπρους, και πως θα του 'δινε την κόρη του για γυναίκα, και πως θα γίνει Κασίκης στο ποδάρι του.

Σαν κατεβήκανε στην ακροποταμιά, όλες οι γυναίκες τρέξανε κοντά του. Τη στιγμή π' αρχίσανε να κατεβαίνουνε το ποτάμι, μαζευτήκανε όλες και πιάσανε και λέγανε κάποιο τραγούδι του **μισεμού**. Αυτές πρωτολέγανε κι οι γιοι του Κασίκη αποκρινόντανε από το καϊκι. Κοίταξε η μάνα μας η φύση, τι μεγάλα πράματα μαθαίνει στα παιδιά της.

Κείνη τη στιγμή ο άσπρος άνθρωπος γύρισε το πρόσωπο του και σφούγγιξε τα δάκρυά του ντροπιασμένος. Αχ! Γι' αυτόν τον αμαρτωλό κατέβηκε ο Χριστός στη γη, ενώ για κείνα τα αθώα πλάσματα δεν ήτανε καμιά ανάγκη να σταυρωθεί.

Φτάνοντας στο χωριό, απ' όπου είχε ξεκινήσει, οι φίλοι του χαρήκανε πολύ, γιατί τον είχανε για χαμένο, και γελάσανε με το πλουμισμένο πετσί του. Γέμισε αλάτι το καϊκι και το 'στειλε του Κασίκη. Έδωσε και κάτι πράματα στα παιδιά του. Τον αγκαλιάσανε και τον φιλήσανε απάνου στο στήθος.

Άμα **αλαργάρανε**, τα μάτια του Ιγγλέζου ξαναβουρκώσανε. "Αυτοί οι άνθρωποι τι είχανε να περιμένουνε από τη φυλή του; Να γίνουνε πιο τίμιοι; Να γίνουνε πιο φτωχισμένοι;"

(Από το βιβλίο Ιστορίες και περιστατικά)

ξεκληρίζομαι = εξολοθρεύομαι, εκλείπω

χασομέρης = ο αργόσχολος, που δεν εργάζεται, που χρονοτριβεί.

χαλάσουνε = σκοτώσουνε

ταγάρι = σάκος από μάλλινο ύφασμα που κρεμούσαν κάποιοι στον ώμο τους όταν οδοιπορούσαν.

κουρίτα = είδος βάρκας

ζουρλαθήκανε = ξετρελαθήκανε

μισεμός = ξενιτεμός, αποχωρισμός

αλαργεύω = απομακρύνομαι